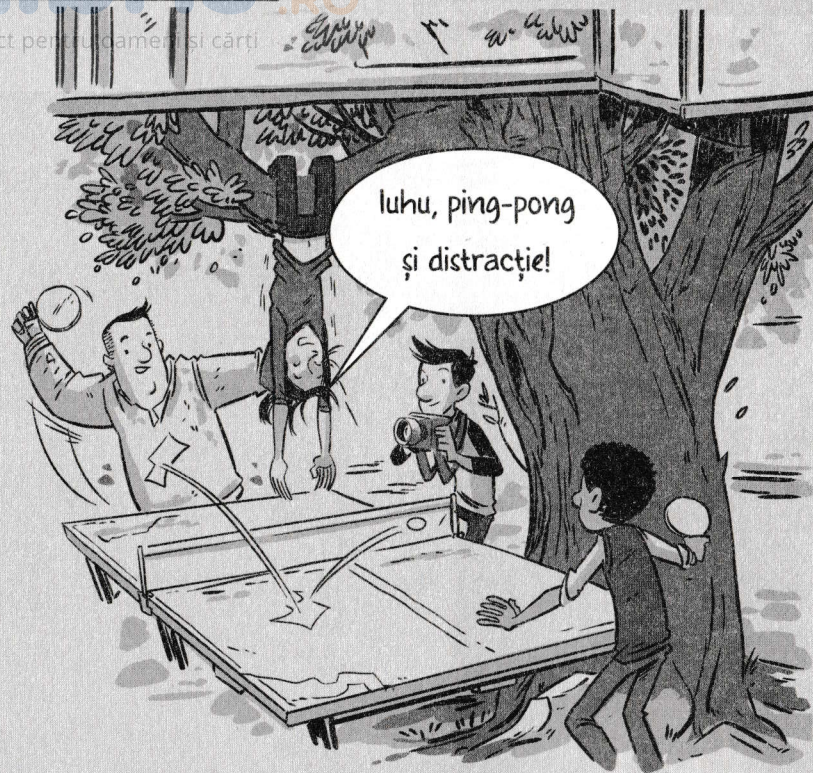

Numai ca să
descopere că...

Respect pentru oamenii și cărți

luhu, ping-pong
și distracție!

Și acum...

Trebuie să readuc
echilibrul în
interiorul Forței.

Hmm, nu chiar.

MAX BRALLIER

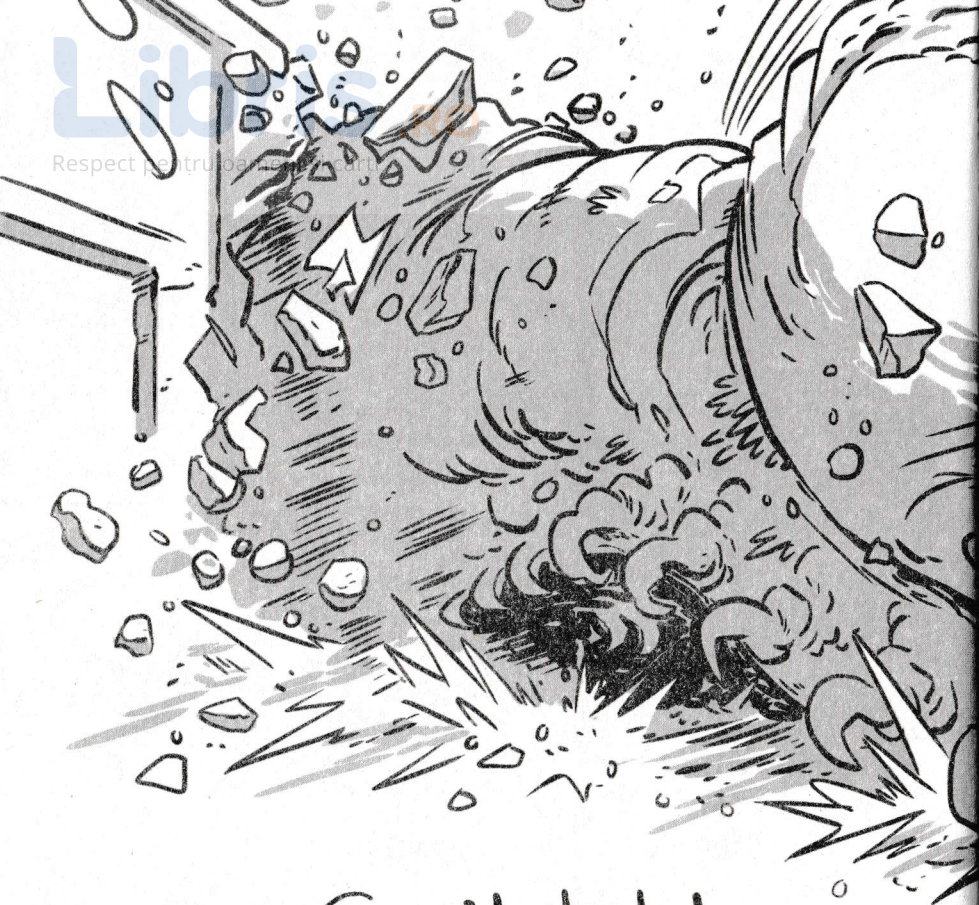
ULTIMII COPII DE PE PĂMÂNT ȘI PARADA ZOMBI

Ilustrații de DOUGLAS HOLGATE

Traducere din engleză de Maria-Magdalena Costea

STORIA
BOOKS

Capitolul 1

OK, deci... suntem pe cale să fim mâncați. Devorați. Înghițiți pe de-a-ntregul. Sau poate înghițiți pe bucățele. Serios acum, pe de-a-ntregul sau pe bucățele? Contează? Ce contează e că vom fi MÂNCAȚI.

De ce? Vedeți bestia aia cât un tren din spatele nostru?

Ei bine, *nu-i* un tren. E un monstru vierme gigantic.

GigaViermele.

Și totuși, *de ce* fugim de un monstru vierme gigantic?

O întrebare foarte bună.

Cu un răspuns foarte amuzant. Am pornit...

Vedeți voi, cam acum o lună, am înfrânt o bestie mare și diabolică numită Blarg. Și mi-am zis „Suntem niște eroi! Eroii post-apocaliptici de acțiune. Iar eroii post-apocaliptici de acțiune *au nevoie* de aventuri!”

Practic, suntem versiunea modernă a cavalerilor medievali ai Regelui Arthur. Iar cavalerii medievali ai Regelui Arthur plecau mereu în aventuri. Și atunci, prietenul meu cel mai bun, Quint Baker, proclamă:

— Ar trebui să facem un Bestiar, amice! Ce e un Bestiar, vă întrebați?
O altă întrebare bună! L-am întrebat pe Quint același lucru. Quint s-a uitat la mine de parcă aveam creierul terci, a luat dicționarul și a citit „*Un compendiu enciclopedic și ilustrativ ce detaliază o multitudine de creaturi mitice*”.

— Țsta-i doar un mod pretențios de a zice „carnetul de monștri”, am spus.

— Mai bine de atât! a răspuns Quint. „Carnetul” implică noțiunea de școală, de învățat. Un Bestiar implică BESTII. O carte plină de pagini îngălbenite și șifonate care mirosoare a istorie antică.

Îmi surâdea maxim ideea așa că am zis...

Așa că acum scriem un bestiar *complet* al tuturor *creaturilor ciudate* care au pus piciorul în orașul Wakefield de când a început Apocalipsa Monștrilor astă-vară. Ai nevoie de două chestii când vrei să notezi ceva în bestiar:

Primul: o poză. Asta-i treaba mea. Doar *știți* că asta-i treaba mea, că doar sunt Jack Sullivan, fotograf *extraordinaire* de monștri.

Al doilea: îți trebuie **INFORMAȚII**. Adică chestii despre monstrul respectiv – puncte tari, slabe, pe unde umblă, ce mănâncă, care-i sunt hobby-urile, dacă duhnește a răutate, bla, bla, bla.

Bine, dacă tot vorbim de aventuri bestiale și eroice, îmi dau seama că „scrierea unei cărți” nu prea se compară cu misiunea lui Froddo de a duce inelul pe Muntele Singuratic, dar mă rog. Am învățat că dacă denumești *orice* sarcină stupidă aventură, poți face ca viața sa fie **MULT** mai amuzantă.

De exemplu:

În altă ordine de idei, aventura amicului nostru Dirk este să cultive o grădină de legume. Nu-i o glumă. Se pare că Dirk iubește roșiile proaspete. Spune că nu poate să-și mențină statura de matahală numai cu Cheetos și cu batoane Mr. Goodbar. Ceea ce e absolut **RIDICOL**, din moment ce sunt aproape sigur că astea fac parte din grupele principale de alimente necesare organismului.

Dirk face parte din echipa mea de luptă contra monștrilor. Înainte să vină sfârșitul lumii era un bătauș amenințător, iar acum este un luptător amenințător..., dar are și o latură sensibilă, după cum se vede din aventura lui cu grădina de legume.

Dirk ne-a spus că dacă ar avea niște roșii, ar putea probabil să facă niște imitații de pizza coapte la foc. Iar eu nu am mai mâncat pizza – pe bune *sau* imitație – de luni bune.

June Del Toro (care e, cum să spun, fata mea preferată din întreaga lume) a fost de acord cu Dirk pe tema asta – de abia aștepta să nu mai mănânce prostii. Niște nebuni, dacă mă întrebați pe mine.

Oricum, aceste două aventuri epice sunt motivul pentru care Quint, June, Dirk și cu mine suntem la Mall-ul Circle One. Sunt motivul pentru care gonim pe aleea principală a mall-ului. Sunt motivul pentru care suntem urmăriți de GigaVierme. Sunt motivul pentru care...

BAN-BAN-BAAANG!!!

Îmi sucesc gâtul ca să mă uit în spate în timp ce picioarele-mi tropăie pe podea. Ah, fir-aș să fiu – ne ajunge din urmă!

Inima îmi bate să-mi spargă pieptul pe măsură ce alerg, dau colțul, trec de supersofisticata Ciocolaterie Europeană Godiva, trec de magazinul Construiește-ți-Un-Urs și de standul cu

prăjiturelele întotdeauna delicioase ale Doamnei Fields.

Dar deodată...

TÂC! TÂC! TÂC! TÂC!

Zgomote de pași în urma mea. Din câte știu eu, viermii – chiar și *viermii monstruoși* – nu au picioare.

Îmi întorc privirea. Sunt foarte ușurat și în același timp extrem de enervat să îl descopăr pe Quint.

— Quint! strig la el. Am zis să ne împrăștiem. De ce nu te-ai împrăștiat?!

— M-am împrăștiat! răspunde el. Când ne-am împrăștiat, m-am împrăștiat la stânga. Așa m-am împrăștiat!

— Să ne împrăștiem nu e mare lucru, Quint! strig la el. Fiecare o ia în altă direcție! Asta e definiția expresiei „Hai să ne împrăștiem!” Nu-i fizică cuantică!

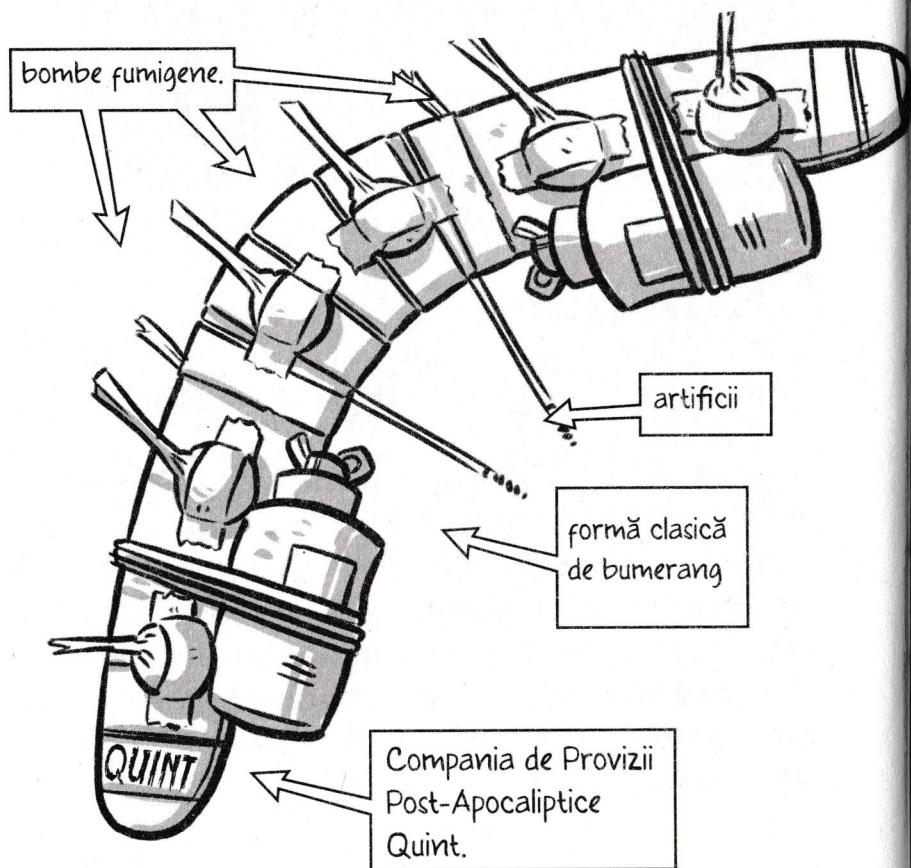
— Jack, să știi că înțeleg mai bine fizica cuantică decât planurile tale prostेști!

Țip iar la Quint, dar nu mă aude. E cam greu să auzi ceva din cauza viermelui care se târăște și-și croiește drum spre noi de după colț.

— Bună treabă, Quint! strig eu. Deoarece suntem *doi*, GigaViermele a decis să ne urmărească pe noi!

Respect pe Se aude un ZBANG atunci când viermele se rostogolește prin magazinul de pantofi Foot Locker. Se aud zgomote de sticlă spartă, metal care se îndoiaie și adidași Nike care se lovesc de pământ. Este timpul să-mi încerc noua jucărie...

- BUMerangul - (arma care face bum)

Quint este bineînțeles inventatorul acestui gadget. Scopul lui e să „distragă și să amețească” monștri. Ridic mâna, mă pregătesc să-l arunc, și...

